

Hejsek 4

ČASOPIS ODDÍLU — *Upřed* ROČNÍK XXVIII prosinec 2012

Pejsek štěká...

Krásné Vánoce všem. I šťastný Nový rok. Znovu štěkat budu až v lednu, užijte si tedy vánoční klid a pohodu!

Všechno nejlepší našim dvěma nejmenším Eliškám! A také Simče, která je oslaví z kraje Nového roku! Ať se vás drží štěstí a pohoda.

Pod Jendovým vedením jsme začali připravovat film. První úspěšný filmový víkend je za námi a můžeme se těšit, až uvidíme výsledky :)

V Tajemství Prahy se úspěšně probíjíme jednotlivými čtvrtěmi. Doufám, že v tajných fasciklech nalézáte prospěšné informace!

Zanedlouho nás čeká mistrovství v uzlování. V klubovně můžete nalézt spoustu knížek a rozšířit si tak uzle navíc nebo s kýmkoliv z nás potrénovat základní 6" na čas.

Vzpomínka na Podzimní výpravu: Sbírejte Bah-nibody! Blázníš? Přijede Divokej Bill!

Co budeme dělat?

- 4. 12. Oddílovka (16:30 - 19:00)
- 11. a 12. 12. Družinovky (16:30 - 19:00)
- 14. - 16. 12. Vánoční výprava
- 18. 12. Vánoční schůzka
- 8. 1. 2013 Oddílovka (16:30 - 19:00)

...a dále

- 19. 1. Bruslení
- 2. 3. Výroční výprava
- 15. - 17. 3. Filmový víkend
- 28. 3. - 1. 4. Velikonoční táboření
- 8. - 14. 4. Divadelní festival
- 19. - 21. 4. Výprava na blind
- 10. - 12. 5. Oddílové hry
- 31. 5. - 2. 6. Za tajemstvím Prahy
- 14. - 16. 6. Výprava na vodu

Filmový víkend

(23.-25.11.)

Kamera, střih, klapka,
jedééém,
dokážeme, že to svedem,
natočit film dobrý, vtipný,
scénu za scénou to berem.

Nejdřív najít vhodné místo,
vyzkoušet hraní nanečisto,
rekvizity, make-up, kostým.
Dobrá práce, stylisto!

Večer promítáme dílo,
by v kameře nevyhnilo,
smějeme se jako nikdy,
tolik nás to pobavilo.

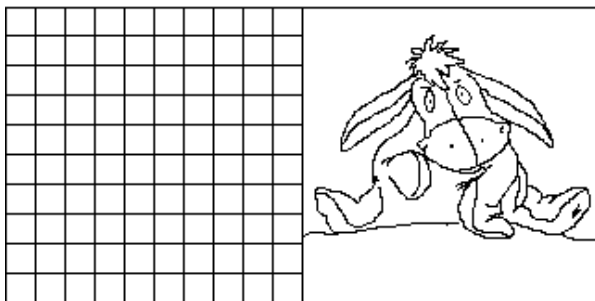
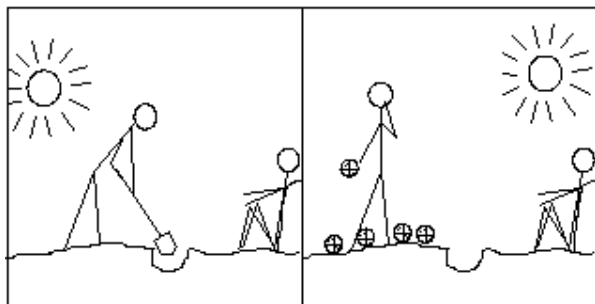
V neděli pokračujeme,
pár scén také přetáčíme,
pubertáci, záporáci,
do dubna to natočíme!

Poznej přísloví

1. Snížený počet zaznamenání daného objektu fotoreceptory způsobuje i snížený počet zobrazení objektu v centrální nervové soustavě.

2. Pravděpodobnost naučení cirkusových dovedností savce rodu *Canis* v pozdní fázi jeho života je nulová.

Po pilném hlasování se spoustou nových kreativních nápadů dopadlo hlasování následujícím:

Říci ostatním o svém podezření – 7 (33%)

Snažit se zjistit od Stína něco víc – 5 (24%)

Oslavit narozeniny – 4 (19%)

Jít na latrínu – 3 (14%)

Má oslavit slavnostní kanonádou výročí svatby své pratety Růži – 1 (5%)

Začít se smát – 1 (5%)

Z celkového počtu 6 variant vybíralo 21 hlasujících. Co se týče narozenin, byl to rozhodně zajímavý nápad. Také využiju, ale nezávisle na hlasování, protože je to mnohem větší téma, než se na první pohled může zdát.

Co vidí Franko?

Po nehodě se Stínem uběhlo několik dní, ale stále mi to ještě vrtá hlavou. Možná za to může taky trochu Kopáč, kterému se zdá, že za tím musí být něco většího.

Stínova rána se postupně zaceluje, chodit však stále ještě nemůže. A myslím, že do jara ani nebude. Co tam ale v tom lese dělal? Co když se tam opravdu s někým setkal, a teď jsme v ohrožení? Třeba mu to zranění jenom hraje do karet, abychom se nemohli přesunout, co když...

No, nechme toho, já osobně bych mu asi věřil, ale když přišel Kopáč se svým podezřením...

(...)

Uběhl asi tak týden. Dneska za mnou přišel Aik s tím, že bude mít Kopáč narozeniny. Že bychom mu mohli aspoň popřát, nebo tak něco. Domluvili jsme se tedy, že se, když už nic jiného, pokusíme sehnat něco dobrého k jídlu, třeba něco čerstvého, ať už maso, mléko, nebo jiné potraviny. Otázka byla, jak to sehnat tak, aby si toho Kopáč nevšiml. Když jsme nemohli přijít na žádný nápad, který by vyřešil náš problém, rozhodli jsme se do plánu zasvětit i Kopáče – zkazíme sice tím moment překvapení, ale, a to je důležitější, neohrozíme tím nikoho. Prostě se nám tak nestane to, co Stínovi.

(...)

Dnes má Kopáč narozeniny. Podařilo se nám sehnat kromě čerstvého masa i spoustu čerstvého pečiva (to byste nevěřili, jaká lahůdka je takový tlustý krajíc čerstvého chleba se solí), takže jsme se pořádně cpali. Hlídky jsme naplánovali tak, abychom se prostřídali všichni (samozřejmě až na oslavence Kopáče, a raněného Stína), abychom se každý alespoň dílem mohli podílet na našich skromných oslavách.

Jak už se tak stává, někdo přivedl řeč na „svět venku“. Všichni jsme, ač jsme to místy takřka přestali

vnímat, cítili tu jasnou, strohou, ale i pevnou hranici mezi naším malým bunkrem a okolním přísně hlídaným světem. Probírali jsme především situaci armádních jednotek v okolí, a dospěli jsme k názoru, že nám ještě bezprostřední bezpečí nehrozí.

Někdo mezi řečí zmínil své příbuzné ve „vnějším světě“, a nastalo ticho. Tohle bylo téma, kterého jsme se všichni nejvíc báli, a ten strach, ten vyplýval z bázně o naše přátele, o naše příbuzné.

Kopáč se chvilku hrabal ve svých věcech, a pak vynadal na světlo jakousi fotku.

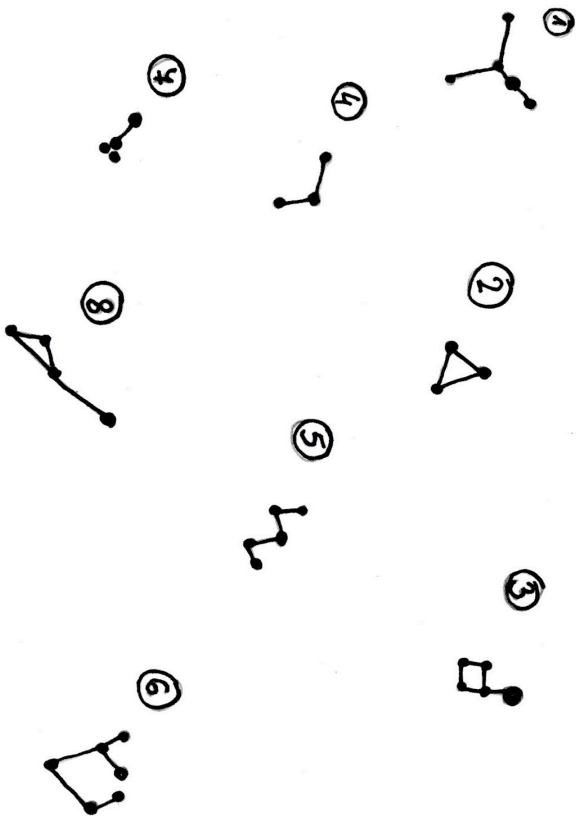
„To je poslední, co mi po nich zbylo.“ Kopáč ukazuje na fotce Aikovi: „Tohle je Markéta, tady vidíš, že když jsem musel odjet, byla v sedmém měsíci. Už se to určitě muselo narodit...“

Aik na mě pohlédl, jakoby se Kopáč zbláznil. Vzal fotku a podal mi ji. Na fotce byla prázdná místnost.

Jak se má Franko zachovat? Na tuto otázku budete mít možnost odpovědět před dalším vydáním Pejska, abyste měli opět možnost ovlivnit děj tohoto příběhu. Vidí opravdu na fotce Kopáč něco jiného? Pokud ano, proč? Jak se to může stát? Na všechny tyto otázky možná najdete odpověď v příštím Pejskovi. Záleží jen na vás.

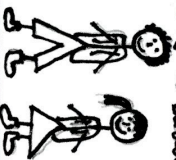
Porovnej alespon 4 souhvězdí.

Odpovídat můžeš Májce, do konce měsíce

Berta a Oskar v noční krajině

Berta s Oskarem se vydali do přírody, ještě než přijdou mráz a budou muset spát v chatkách

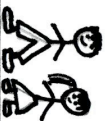
Vybavili z botyha esus a uvarili si večerí

Postavili si plachtěna a na slořali dřevu na oheň.

Berta si všimla, že se vezítí na nebi objevili hvězdy. A tak se chvíli dívali na nebe.

Zákoutí Prahy

Praha skýtá mnohá zákoutí, skrytá před zraky turistů i mnohých obyvatel. Tyto místa však nezaostávají svou krásou a své sny předají všem těm, kteří na ně vstoupí.

Vojanovy sady

Na Malé straně, za arkádovou zdí skryty, stojí sady pojmenovány po českém herci z přelomu 19.století, který začal své postavy prožívat do hloubky, jako by je skutečně žil.

Nad malým jezírkem, v němž zlaté rybky plavou se vypíná obrovská vrba bílá, smuteční, jejíž dlouhé haluze čeří vodu a občas pohladí procházejícího se páva.

Tento park leží jen na 240 arech, je považován za nejstarší a nejzachovalejší v Praze, a to i po povodních v roce 2002, kdy zde hladina dosahovala výšky téměř 4m.

Vznikl ve 13. století jako část ovocné zahrady náležící k biskupství. V století 17. byla společně s arkádovou zdí postavena kaple v podobě krápníkové jeskyně zasvěcena sv. Eliáši a za pár desítek též kaple sv. Terezy z Anvily.

V západní části parku stojí nádherná kašna, uprostřed čtyřlístku z oblázků, jemně doplňující všudypřítomné zurčení vody a hned vedle jiný historický skvost, fungující sluneční hodiny.

Někteří sem jdou s knihou jiní jen za odpočinkem, ale všichni zde najdou klid, neboť za touto arkádovou zdí skutečně ticho léčí.

Robot

pokračování povídky od Vosy

..... Popojel kus směrem k němu, zaklonil hlavu a analyzoval situaci.

„Chcete se oběsit pane?“ Zeptal se naprosto nezúčastněným tónem, který by ovšem použil i ve chvíli, kdy by vybuchovala celá Mléčná dráha. Kadler shlédł asi z třímetrové výšky na robota a trochu se mu zatočila hlava.

„Ano.“

„Máte k tomu nějaký důvod?“

„Víš -“ Kadler náhle pocítil hroznou touhu se někomu vypovídat. Živá bytost nebyla po ruce, a tak poprvé v životě začal rozhovor se strojem. „Matka mi zemřela když mi bylo asi pět. Otec byl vcelku hříšný člověk, pokud vím, kradl v těch zaplivaných večerkách na Marsu. Jeho odsoudili a mě -“

„Poslali vás do ústavu pro děti nevyhovujících rodičů v centru Bruselu,“ prohlásil sebejistě robot.

„Jak to víte?“ Zeptal se Kadler.

„Mám v kartotéce váš životopis, pane.“

„Aha.“ Kadler tomu nevěnoval nejmenší pozornost a pokračoval. „Byl jsem inteligentní, bez potíží jsem vystudoval střední i vysokou školu. Dlouho jsem sháněl vhodné místo, až se uvolnilo tady, na třistačtyřicetsedmičce. No a tady jsem se pak asi po dvou měsících služby seznámil s Hadrábkem. Padli jsme si

do oka hned jak jsme se poprvé viděli. Letěl s raketou plnou nějakého radioaktivního nákladu odněkud ze souhvězdí Berana a docházelo mu palivo. Pak kdykoliv letěl kolem, zastavil se. Na hodinu, na dvě, někdy tu i přespal. Den co den jsme si psali. Poté co ho odvezli do nemocnice jsem se ještě více stáhl do sebe, zahořkl jsem, moc jsem nejedl -“

„Četl jste opravdu nevhodnou literaturu, pane.“ Doplnil robot.

„Ano, to je pravda,“ přisvědčil Kadler a zhluboka si povzdychl. „A včera před půlnocí přišla zpráva – že už není mezi námi.“

„Ach!“ Řekl procítěně robot. Tuto skutečnost věděl sice stejně dlouho, jako jeho pán, ale prostě měl naprogramováno, že v takovéto situaci má vyslovit procítěné Ach!

„Mám vás opustit, pane?“ Zeptal se.

„Ano.“

Robot se bez jakéhokoliv dalšího slova otočil na místě, vyjel z místnosti a zavřel za sebou dveře. Za chvíli se ozvala ohlušující rána. Robot vyčkal ještě asi minutu či dvě a pak znovu vjel do místnosti.

„Pane,“ řekl „chci vám sdělit, že jste si ze skladiště vzal příliš tenký provaz. Jakožto přednosta byste měl vědět, že provaz, kterým se k sobě svazují magnetické horniny z oblastí Blíženců a Raka, je mnohem pevnější. Nebýt toho, že jsem pod vás přistavil žíněnku, jste se mohl pěkně potlouci.“

Kadler na robota koukal úplně v transu.

Robot se uhodil do hlavy, jako že na něco zapomněl. Tento pohyb byl naprosto přebytečný, roboti nikdy nezapomínají, ale když občas udělají tento pohyb, vypadají lidštěji, což je jejich cílem.

„Ještě jednu věc jsem vám chtěl říct pane. Před chvílí přišla zpráva, že nějaký africký šaman přivedl vašeho přítele Hadrábka opět k životu. Hadrábek je nyní na cestě sem, jestli nebudou kolony, bude tu tak za půl hodiny. Vzkazuje, cituji, že se máš dát trochu do pořádku, starouši!“

Putování po Malé a Velké Fatře

(20.-25.8.)

Čtvrtek aneb Jak jsme spali na salaši

Ráno jsme vstali opět brzy a vyrazili. Doufali jsme, že bude celý den zataženo a nedostatek vody tedy nebude tak citelný. Naše přání se bohužel nevyplnilo. Překonali jsme Klák (1394 m.n.m) a na Jarabiné (1314 m.n.m) jsme poobědvali. To už nás zbývaly asi 3 litry vody a byli jsme sotva v půlce. K obědu jsme tedy nepili a snažili se nahnat tekutiny konzumací jablek a okurek. Slunce pražilo, a tak jsme ho po dobu jídla využili k sušení mokrých trik, neboť pot se z nás jen lil. Smíření s žízní po celý zbytek cesty jsme začali sestupovat do dalšího sedla. Přes cestu nám ležel strom a na něm vyryté slovo VODA s šipkou.

Zájasali jsme. Sundali jsme batohy, vytáhli lahve a vydali se po vyšlapané pěšince. Po necelých 100 metrech jsme narazili na pramen z korýtkem. Doplnili jsme lahve na původních 12 litrů, napili se do sytosti a zvesela pokračovali dále. Vyškrábali jsme na Malý Lysec. Štefanovou, Javorinu a Šoproň a před námi se objevil nádherný výhled. Po dni stráveném na pěšince, která v lepším případě nevedla ostružiním a pavučinami, ale bukovým lesem, takže stejně nebylo nic

vidět, jsme nyní shlíželi na rozlehlé pláně s pasoucími se kravami. Spojovalo se zde několik hřebenů – některé zarostlé stromy, jiné travnaté či kamenité.

Došli jsme až na chatu Pod Boryšovem, kde bylo podle mapy tábořiště. Majitelky měly ovšem docela jiný názor. Na žádost, zda můžeme přespát pod ši-

rákem před chatou nám sdělili, že hlásí bouřky a že bychom je uprostřed noci otravovali a chtěli dovnitř. Prý máme jít do nedaleké salaše. Zatímco jsme seděli před chatou a dívali se do mapy, kde se vzal, tu se vzal: Přiběhl pes a bez zaváhání si to zamířil přímo k Májčině batohu. U něj zvedl nožku a začal konat. Než jsme se vzpamatovali, jeho měchýř byl výrazně prázdnější. Katastrofu jsme napravili lahví vody a začali přemýšlet nad ulehnutím.

Svah byl příliš prudký na postavení plachtičky, a tak jsme se vydali hledat onu salaš. Nebýt nosičů, kteří nesli zásoby kofoly, tak bychom ji nikdy nenašli. Popis cesty, co jsme dostali nebyl právě nejpřesnější. Nakonec jsme se tedy kus cesty museli vrátit a zmíněnou salaš jsme našli. Tam jsme se uvařili večeři a zahráli Bang. Spodek salaše byl zamčený, ale podkroví bylo zjevně uzpůsobené k přespávání, neboť skýtalo množství matrací. Uklidnění myšlenkou, že medvědi neumějí lézt po žebříků jsme strávili nejklidnější noc našeho putování.

Zelí (603 478 299)

Mára (724 340 196)

Stařec (608 297 646)

Eliška (728 467 049)

T.O. Vpřed pro vlastní potřebu.
tovpred.ctrnactka.cz

